

Den 26 November 1870.

(Festpoem af Theodor Lindh vid studenthusets invigning för 25 år sedan).

Han är så ung, studenten,
Så fri, så glad, och dock,
Likt alla andra, har han
Nog sina sorger ock:
Det är så tungt att lämna
Det kära hemmets härd,
Det är så tungt att vandra
Bort i den vida värld.

Så läste man det ofta
I blickens skumma brand,
När han till afsked råkade
Sin trogna, varma hand.
Och plötsligt genom landet
En vänlig maning lopp:
För Finlands unga söner,
Ett hem vi bygga opp.

Ett hem, där de från bruset
Af dagens äflan, strid
En sorgfri stund få njuta
Det egna hemmets frid. —
Och hela fosterlandet
Från fjärran och från när
Dess höga murar reste.
Och nu — så stå vi här.

Böj djupt ditt stolta hufvud!
Det är ett heligt rum,
Där själfva stenen talar,
Fast hård och kall och stum,
Om fosterlandets kärlek,
Så stark, så varm, så blid,
Om alla milda makter,
Som hägna hemmets frid.

O Finland, ädla moder!
Vi tacka dig i dag.
Hvad skänka vi dig åter?
Vår arm, han är för svag,
Att bryta bärg och bygga
Ikring dig mur och vall,
Att skydda dig, du dyra!
För våld och död och fall.

Dock — andens vida rike
Ju för oss öppet står.
Det kunna vi eröfra,
Dess rika värld är vår.
Omäteliga skatter
Vi kunna hopa fritt,
Och alt, o Finland, moder!
Alt skall det blifva ditt.

Med ljusets flammor bygga
Vi kring dig mur och vall,
Att du, likt polens stjärna,
I natten stråla skall.
Kring dina tusen sjöar
Skall kärlek, hopp och tro
Och sanning, rätt och skönhet
För evigt fästa bo.

Guds ädla affbild åter
Skall män'skan blifva här,
Som om sitt höga ursprung
Ett ständigt vittne här,
Trygg skall hou gå sin bana,
Ej frukta våldets bud.
Men fri, med öppen panna,
Blott frukta Herren Gud.

Hvar flik af fosterjorden
Skall bli ett heligt rum.
Där onskans makt skall tveka
Och vända åter, stum. —
Så svärja vi och lofva
Med bjärta, mun och hand;
Och se'a — må Gud dig skydda,
Vårt finska fosterland!